

Ihmisyden tähti

Tuovi Paju

Otteita Mikko Uotisen kirjoituksesta Terjoen laulujuhlille vuonna 1913

Elämän hyvillä hengettärillä on tehtävänään valvoa ettei kaunis maailmasta pääse kuolemaan.

Monta lahjaa ovat hyvyyden hengettäret maailman murheellisille lapsille antaneet. He ovat luoneet maan hedelmälliseksi ja kukkarikkaaksi. He kylvävät unelmien siemeniä, kasvattavat ne toivojen oraalle ja antavat niille tilaisuutta menestyksen tähkiin kehittyä. Heidän voimansa, heidän työmiehensä ovat valo ja lämpö.

Kerran vaelsi ihmiskunta synkeätä aikakautta. – Silloin pitivät hyveen hengettäret neuvottelun. He päättivät tuntemattomien etäisyyksien äärelle asettaa uuden tähden tuikkimaan. – Siksipä he tähän tähteen kukin vuodattivat kauniin sielunsa kauneimmat tunnelmat, lämpimän sydämmensä puhtahimman lämmön. Nimeksi he sille antoivat: *Ihmisyden tähti*.

Tälle luomalleen tähdelle he sanoivat: Loista, säteilläsi surumieliset ihmiset valloita. Kylvä hyvää, kaunista kasvata. Heikkoa vahvista, sydäntä sytytä, käsivartta vahvista.

Kauan loisti tähti ennenkuin se huomattiin. – Vähitellen säteet lähemmäksi saapuivat ja sydämiin hiipivät... Heräsi siellä yksi, toinen täällä... Jo kohotti siellä ja täällä ihminen päänsä... – Säteet sattuivat yhä useampiin, uusien harrastusten oraat alkoivat vihertää. – Kulkiessaan maailmaan, joutuivat Ihmisyystähden säteet kerran pieneen, karuun maahan. Siellä kauniilla niemellä asui karua maata viljelevä kansa. – Siinä näkivät säteet itselleen suuren työvainion. – Meni vuosi, meni toinen. – Jo toivon kajastuksia mieleen heräsi. Uusien elämänarvojen säveleet alkoivat mielissä kajahdella. – Hedelmänä tästä oli vapaa kansa.

Se oli tarina Ihmisyys-tähdestä. – Siellä tuntemattomien etäisyyksien äärillä se vielä loistaa, sen säteet yhä lähenevät ja lähenevät.

Kun murhe tulee, me siihen uskomme, kun raskain kärsimys meitä painaa, antaa se meihin rohkeutta. – Päivä nousee, kesä koittaa ja uusi aamu valkenee. Vääräys on hetkien hedelmä, oikeus ikuisuuden valtikan kantaja.

Loista Ihmisyden tähti! Sinun lapsinasi me olemme onnellisia suruissamme, murtumattomia murheissamme. Ja kerran – sitä elämämme, onnettomuutemme, onnellisuutemme, äännet menneitten, äännet meidän, äännet tulevien sinulta rukoilevat – sinä tähti kallis sieluihimme putoa.

Silloin ikionnen sieluihimme tuot. Sillä *ihmisyys on elämän onni*.

Terjokelaisen kirjailijan Mikko Uotisen syntymästä on 120 vuotta.